EMILY HAHN'S BOEK OVER APHRA BEHN,
ROMANTIEK EN FEITEN

DOOR

JOHANNA FELHOEN KRAAL

„PURPLE PASSAGE”

De West-Indische Gids is niet de plaats om de (ongetwijfeld aanwezige) literaire kwaliteiten van EMILY HAHN's *Purple Passage*¹⁾ te beoordelen, noch om de polemieken tussen Clio en Hermes voort te zetten die in de proloog in verzen sprekend ten tonele worden gevoerd. Hierin, en niet minder door de keuze van de titel²⁾, beslist de schrijfster voor het goede recht van een auteur om in een historische roman „fair imagination” tenminste een gedeelte der bladen vol te laten schrijven. En aan eventuele critiek wordt daarmee bij voorbaat de wind uit de zeilen genomen.

Dat de „lady both famous and fantastic”, zoals zij op de omslag wordt genoemd, toch en opnieuw in *De West-Indische Gids* verschijnt zal de lezers niet verwonderen, zodra zij beseffen dat het om APHRA BEHN gaat.

Deze veel omstreden Engelse roman- en toneelschrijfster uit de zeventiende eeuw heeft reeds vele pennen in beweging gebracht; de Hollandse daarvan niet in de laatste plaats wegens de vraag of zij werkelijk enige tijd in Suriname heeft doorgebracht. Dr H. D. BENJAMINS en W. R. MENKMAN hebben zich in een viertal artikelen³⁾ bezig gehouden met hetgeen uit haar eigen werken

¹⁾ *Purple passage*, Doubleday & Company, Inc., New York, 1950, 268 pp. (\$ 3.00). Engelse editie: *Aphra Behn*, Jonathan Cape, London, 1951 (12/6).

²⁾ „Purple passage, also purple patch: A passage conspicuous for brilliancy or effectiveness, in a work that is characteristically dull, commonplace, or uninspired; often, a piece of obtrusively ornate writing.” *Webster's new international dictionary of the English language*.

³⁾ H. D. BENJAMINS, Een koninklijke slaaf in Suriname. Roman door

te putten valt over het leven van APHRA BEHN en met de controversen die daaruit tussen verschillende historici zijn gerezen: haar naam, haar afkomst, de omstandigheden die haar naar Suriname zouden hebben gevoerd, de mogelijkheid dat zij uit eigen ervaring een en ander zou hebben beschreven. Haar novelle *Oroonoko, or the royal slave* is in vertaling in de eerste jaargang van dit tijdschrift opgenomen ¹⁾. De episode uit het leven van APHRA BEHN die EMILY HAHN in Suriname laat spelen is ook ten dele gebaseerd op de gegevens die Aphra zelf in dit stuk heeft verwerkt.

Maar de hedendaagse schrijfster, als vrouw van haar tijd, is heel wat reëler dan de wel zeer romantische voorgangster en zij heeft van de omstandigheden een voor moderne lezers plausibel verhaal gemaakt. Men kan hierbij de algemene vraag opwerpen in hoeverre het mogelijk is zich te verplaatsen in een geheel andere eeuw en of een auteur niet altijd gedwongen is slechts eigen ervaringen te projecteren in het beeld dat hij van vroeger leven schildert.

Voor EMILY HAHN's her-schepping van een leven in een periode van oorlogen, revoluties, verzet, spionage en contra-spionage, van een leven bovendien dat veel bewogen is geweest — zowel van plaats als van hart — geldt deze vraag evenzeer. Zij heeft wijs gedaan niet te insisteren op de technische moeilijkheden van de vele plaats-verwisselingen in APHRA BEHN's leven noch op de puzzles van „huishoudelijke” aard die deze moeten hebben meegebracht. De gegevens zijn waarschijnlijk ook te schaars geweest en, ondanks de grondige studie van de periode en APHRA's naaste omgeving die de schrijfster heeft gemaakt, houdt haar vie romancée een enigszins gesyncopeerd karakter.

In dit boek begint APHRA AMIS' leven als opstandig en leergierig meisje, met haar moeder en broer, wonend bij oom en tante JOHNSON in Wye, Kent, royalisten in de na-dagen van

Aphra Behn. Aanteekening betreffende de schrijfster. *W. I. Gids* jrg. 1 dl. 1, 1919, p. 474-476, met portret. Nog eens: Aphra Behn. *W. I. Gids* jrg. 2, 1921, p. 517-536. Is Aphra Behn in Suriname geweest? *W. I. Gids* jrg. 8, 1927, p. 451-462. — W. R. MENKMAN, Suriname in Wiloughby's tijd. *W. I. Gids* jrg. 26, 1944, p. 1-18. Zie ook „Suriname van 1651 tot 1668”, een hoofdstuk uit JAMES A. WILLIAMSON's *English colonies in Guiana and on the Amazon*, vertaald door NELLY E. VAN EIJCK-BENJAMINS, *W. I. Gids* 8, 1926, p. 1-36, speciaal noot 3 op p. 2.

¹⁾ De geschiedenis van den koninklijken slaaf. *W. I. Gids* jrg. 1 dl. 1, 1919 p. 477-495; dl 2, 1919 p. 52-70, 1920 p. 339-360, 443-462.

Cromwell's bewind. Hiermee wordt voor de naam-kwestie, die ook dr BENJAMINS bezig hield, een aardige oplossing gevonden.

Later in Londen ontmoet zij in het theater WILLIAM SCOT, zoon van THOMAS, een der „regicides”. Als WILLIAM bij de restauratie moet vluchten gaat APHRA mee naar Holland. Zij (of EMILY HAHN?) houdt niet erg van Den Haag, maar zolang SCOT in het verzet werkt heeft ze genoeg emoties te beleven.

Nadat THOMAS SCOT zich heeft aangemeld en geëxecuteerd is, vertrekken WILL SCOT en APHRA als Mrs SCOT naar Suriname. Wij vinden hen terug, met haar moeder, bij aankomst in Torarica, waar APHRA kennis maakt met muskieten en met alle groten van de plaats tijdens het bewind van gouverneur BYAM: JEREMY PIERSON, ROBERT SANDFORD, de manager van Lord WILLOUGHBY's plantage Parham: JOHN TREFFRY met zijn negerslaaf CAESAR (= Oroonoko). Zij reizen gezamenlijk de rivier op en de SCOTS gaan door naar het huis van Sir ROBERT HARLEY: St. John's Hill. Tussen deze plantage — waar zij bezoeken krijgen van o.a. captain MARTIN en DAVID NASSY ¹⁾ — en Parham, waar SCOT bij TREFFRY gaat werken, speelt APHRA's Surinaamse leven, waarbij CAESAR steeds een rol heeft als boodschapper en vertrouwde ²⁾. Totdat hij met alle plantage-slaven wegloopt, achterhaald wordt door BYAM en een inderhaast opgeroepen „militia” waar SCOT zich bij voegt.

De „purple patch” komt hier nog eens in andere woordspeling naar voren, wanneer SCOT in het gevecht met de weglopers een zweepstriem over het voorhoofd oploopt.

De beschrijving van deze hele episode en de gruwelijke executie van CAESAR is grotendeels overeenkomstig APHRA BEHN's eigen

¹⁾ “who had crossed the forest into the colony from Brazil” zegt EMILY HAHN over DAVID NASSY (p. 105). Hoewel het, volgens de heer MENKMAN, niet geheel onmogelijk lijkt, is het niet gelukt in het *Essai historique* of bij OPPENHEIM enige aanwijzing te vinden dat kolonisten die Brazilië verlieten toen de Portugezen dit op de Hollanders heroverden, over land naar Suriname zijn gegaan. Van DAVID NASSY zelf zegt het *Essai historique* (Beschrijvinge, p. 40) „Het was in deezen tijd [nl. na 1644], dat David Nassy, zijne Familie en deelgenooten, reeds gewend aan het klimaat van Brazil en den vermoeienden Landbouw, het besluit namen, zich opnieuw in Amerika neder te zetten”.

DAVID NASSY kreeg in 1659 van de West Indische Compagnie een patroonschap voor het eiland Cayenne „ofte andere Plaatsen aan de wilde Kust van West-Indiën...” (Beschrijvinge deel 2, p. 93).

²⁾ Hierbij kan worden opgemerkt hoezeer ook ALBERT HELMAN in *De stille plantage* de rol van de hoofdslaf op gelijksoortige wijze psychologisch heeft verwerkt.

relaas in het verhaal van Oroonoko. En het is goed dat wij ons nogmaals de merkwaardigheid realiseren van een schrijfster in de zeventiende eeuw, die de onmenselijkheden van de slavernij als zodanig ziet en de woordbreuk van de blanken tegenover de achtervolgde slaven aan de kaak stelt. Maar ook hier heeft EMILY HAHN de omstandigheden en het tussenspel voor de hedendaagse lezer psychologisch aannemelijk gemaakt. Zo wordt APHRA's weigering om, na deze ervaringen, bij SCOT te blijven verklaarbaar en daarmee haar huwelijk met BEHN, een Hollander die tijdelijk in Torarica vertoeft. Zeer menselijk ook en begrijpelijk, hoe APHRA BEHN tenslotte toch weer met SCOT wegloopt wanneer deze opnieuw om zijn schulden moet vluchten en naar Europa teruggaat.

De scène verlegt zich nogmaals naar Holland, waar nu de bannelingen, als vóór hen de royalisten, „gevestigden” zijn geworden, met Hollandse vrouwen getrouwd. Weer toont APHRA zich niet thuis te voelen in ons kille klimaat en, zodra er een kans is, gaat zij naar Londen, om haar hart op te halen aan toneel en voor WILLIAM SCOT's gratie te pleiten. Hier komt zij in aanraking met vele beroemdheden van de theaterwereld: NAN MARSHALL aan wie zij een Indiaanse verentooi uit Suriname geeft (cf. *Oroonoko* p. 478); JOHN HOYLE, TOM KILLIGREW.

De mogelijkheid van gratie voor SCOT wordt min of meer afhankelijk van zijn diensten als contra-spion en APHRA zelf krijgt een opdracht om in Antwerpen de Engelse secret service te helpen. Zij slaagt hierin niet, ook niet in samenwerking met SCOT die kort daarop in Holland voor schulden gevangen wordt gezet. Pas als het haar gelukt is hem vrij te krijgen, is zij ook definitief bevrijd van haar gebondenheid aan SCOT.

En dan terug in Londen en zelf niet in staat haar schulden te betalen — de gevraagde vergoeding voor de Antwerpse diensten blijven uit — vindt zij op het kritieke moment een nieuwe lover in JOHN HOYLE. In de wereld van het theater leeft zij verder en de lezer eindigt met de emoties bij de eerste opvoering van APHRA BEHN's toneelstuk *The forced marriage*.

Alleen in de epiloog, die het opschrift citeert van de steen waaronder APHRA BEHN in de Poets' Corner van Westminster Abbey begraven ligt, wordt een jaartal genoemd (1689). Met de vermelding van CROMWELL en de restauratie, de toespelingen op de oorlogen tussen Engeland en de Republiek in de roman zelf, is dit de enige indicatie voor een argeloze lezer, die nooit van APHRA BEHN heeft gehoord, van de tijd waarin haar leven

zich afspeelde. Een groter detailkennis van de Engelse geschiedenis dan men van Nederlanders in het algemeen kan verwachten wordt verondersteld, maar de kleurige milieuschildering en de knappe techniek van EMILY HAHN maken het boek ook voor niet historisch geschoolden zeer leesbaar.

Het is zeker niet haar schuld dat APHRA BEHN in de Engelse letterkunde meer bekendheid geniet dan in Holland en de handschoen, die zij Nederlandse onderzoekers toewerpt om in de Hollandse West-Indische archieven te delven naar nadere gegevens, moge bij gelegenheid worden opgeraapt.

Hoe dit zij of worde, de huidige biografie is er in geslaagd een levend portret te tekenen van een vrouw die een voorloopster is geweest in de strijd voor onafhankelijkheid van vrouwen en slaven beide, terwijl zij zelf in haar werk het voorbeeld heeft gegeven van een gelukkige „forced marriage” tussen de muze der historie en Hermes, „god of rogues and liars”.

FEITEN EN VRAAGTEKENS

Ziehier wat EMILY HAHN zo vriendelijk was uit Engeland te schrijven, op mijn vraag iets te willen mededelen over de gegevens waarop zij haar roman heeft gebaseerd.

Nothing new about the Englishwoman APHRA BEHN (1640-1689) has been discovered for many years. Because she was (perhaps) married to a Dutchman, the interested English or American scholar feels, admittedly unreasonably, that nothing fresh is likely to be discovered on this side of the Channel, and that it is up to Holland to carry on the search. Yet more, perhaps, has been done in Holland than here. Dutch scholars are at home with the English language, whereas few English people can read Dutch, and those who work on this problem in Holland can claim to know as much as we do, and probably more than we do, about the few scraps of information that have been dredged up in British history. Such scholars will be interested in the paper published by an American, HARRISON GRAY PLATT Jr., in the *Publications of the Modern Language Association*, Number 49, for 1934. Mr. PLATT wrote this article as a doctor's thesis for the John Carter Brown University, where the library has a good collection of North American maps of the seventeenth century, including those of the West Indies ¹⁾. Because I used his theory as a skeleton for my novel, I shall refer to this paper in detail.

True primary source-material is scarce. We cannot accept as gospel Mrs. BEHN's alleged autobiographical data which occurs in her best-

¹⁾ Zie de bij dit artikel gereproduceerde kaart.

known work, the novelette *Oroonoko*. Some of the details probably bear a certain relation to the truth, but that is as far as it is safe to go. For hard and fast material there are the letters written from Antwerp, and a few evidently written in London; these are in the Calendar of State Papers. The anonymous biography published seven years after her death is vague.

It is fairly certain, however, that APHRA BEHN was born at Wye, and that her family name is AMIS. Dr BENJAMINS maintains that the only indication that the APHRA BEHN of the plays was APHRA AMIS, baptized at Wye, is the similarity of the Christian name¹). However, GOSSE discovered a note made by ANNE, Countess of WINCHELSEA, in the margin of a book of POPE, stating that Mrs. BEHN was the daughter of a barber at Wye, near Canterbury. It is easier to accept APHRA AMIS as APHRA BEHN than to presume two coincidences; that there were two girl babies of the same age named APHRA, and that both were born at Wye.

Perhaps, as I have said, APHRA AMIS married a man from Holland whose name was BEHN. Her biographer says so, and there is no other explanation given by contemporaries of her acquisition of the name, but there is absolutely nothing known about this man. Her connection with Holland, as far as we know, consisted of the work she did for the Intelligence service under Charles II, when she went to Antwerp and sent back reports based on information supplied by a man named WILLIAM SCOT. In these reports she called herself Astrea, and SCOT was known as Celadon.

PLATT's theory, very briefly, is this: APHRA ran away from England with SCOT, at the time of the Restoration, when she was twenty. (SCOT was the son of a regicide — this is not theory, but fact — and had worked during the Interregnum as an intelligence agent under THURLOE. He was evidently often in debt.) The lovers went to Surinam, which at the time served as refuge for Commonwealth fugitives, just as it had been a refuge for Cavaliers.

There is no mention of APHRA nor of SCOT by their own names in Surinam records, but PLATT refers to a letter from one of the officials there, in the Willoughby papers, about „Astrea and Celadon” and how they left the colony in 1663/4 (*West Indies and Guiana, 1623-1667*, Hakluyt Society, Series 2, Vol. 51, p. 191).

Mr. PLATT retorts to the BERNBAUM articles²) that APHRA's obvious cribs from GEORGE WARREN's *Impartial description of Surinam* need not indicate that she herself was never there, as it would be only natural that she would wish to refresh her memory after an absence of twenty years. Her greatest distortion, he thinks, is that she claimed to have gone to Surinam as the daughter of a deputy governor, rather than as a fugitive's mistress.

In my novel I have taken many liberties wherever I came across a blank in the facts as we know them, and there is more blank than fact in the life of APHRA BEHN. I used Mr. PLATT's theory, and where this

¹) Zie *W. I. Gids* 8, 1927, p. 456, 2e alinea.

²) Deze worden uitvoerig besproken in de hiervoor genoemde artikelen van BENJAMINS.

fell short I improvised, concentrating on what I could learn of Surinam and the slaves there. I found MELVILLE HERSKOVITS' *Suriname folklore* suggestive and helpful, though it is about modern Bush Negroes. STEDMAN's *Voyages*, though it is of a period a century after APHRA's life, also helped. Material on the slave-trade is to be found in SAMUEL OPPENHEIM's *An early Jewish colony in Western Guiana, 1658-1666*.

Readers of *Oroonoko* will no doubt recall the significant trivialities of the Negro hero's vocabulary. Mrs. BEHN says that he called white people „Backearary“. To this day Negroes in the southern States of America, and in Jamaica and other West Indian regions, refer to white people as „Buckra“. Oroonoko called children „picaninnies“ as Negroes in the Western world still do. He claimed to be a King; so do many transplanted African Negroes even today. Professor BERNBAUM to the contrary notwithstanding, I am sure that Mrs. BEHN talked at length with some African slave in Surinam.

Who was BEHN? There seems to be no trace. There are BEHNS in the United States, and they believe themselves to be of Dutch extraction. One family (which incidentally claims to be descended from APHRA BEHN, though they have no proof or firm tradition for this belief) came to the States from St. Thomas in the Virgin Islands. May APHRA possibly have met BEHN in Surinam? Long before the colony became Dutch, many Dutchmen traded and visited there. Did she bear a child in the West Indies? Or did she meet BEHN in England or in Holland? The answer may lie in Dutch colonial archives.

EEN ENGELSE KAART VAN SURINAME UIT 1667

Een fotocopie van de kaart van Suriname, die EMILY HAHN eveneens heeft gebruikt als materiaal voor haar roman *Purple Passage* heeft de schrijfster welwillend ter beschikking gesteld van *De West-Indische Gids*. Het origineel berust in de John Carter Brown Library te Providence, Rhode Island, welke bij monde van dr LAWRENCE C. WROTH toestemming voor de reproductie verleende. Een andere fotocopie bevindt zich thans in het Algemeen Rijksarchief te 's-Gravenhage.

Om technische redenen was het nodig de foto voor de reproductie over te tekenen. Hierbij moesten de in het origineel geschreven namen van de plantages en de bijschriften worden weggelaten daar zij bij de verkleining onleesbaar zouden zijn. De namen der plantages werden vervangen door nummers, die corresponderen met bijgaande lijst; men lette er op dat de figuren die de plantagehuizen aanduiden van verschillende grootte en soort zijn. De nummers zijn zoveel mogelijk „riviërsgewijze“ aangebracht, hoewel niet geheel consequent volgens het systeem van rechter en linker oever. De namen van andere aanduidingen zijn door letters vervangen. De bijschriften volgen hier.

Naast de passer, bovenaan rechts staat:

A discription of the Coleny of Surranam in Guiana

Drawne in the yeare 1667

the planters names as they are settled in their

Plantations in the Severall parts of the Cuntry: the land is low and very full of woods: its very Bad Travelling from one Plantation to an other without Boats.

Onderaan links is te lezen:

Thes figers singnifie the fathams of water; the Rivers mouth Lys in the Latt. of five degres & feivety minuts north: the tid Ebbs and flowes Eight foot and keeps its Course and Runs as Strong as at Graves End: it is at High water on the Chang[e] day of the mone: at fower of the Clocke: in the Rivers mouth The winds Blowes at East generally in the day times a stronge Gale. It Raines much in ye months of November, decembr January & February/March & Aprill & May & June ar dry: July & August Raine much: September & october ar dry.

De kaart is met de hand getekend; dit zou er op kunnen wijzen dat we met een unicum te maken hebben, terwijl het jaartal 1667 mogelijk een indicatie is van vervaardiging ten behoeve van de overdracht van Suriname aan de Hollanders. Op mijn vraag of er in verband met het origineel aanwijzingen hierover te vinden zijn, antwoordde dr WROTH het volgende:

„This map came to the John Carter Brown Library as one element in a great mass of business papers, charts, and other materials arising from the mercantile operations of the Brown family of Providence for the past two hundred years. From relatively early in the eighteenth century through the period of the American Revolution the Browns were engaged in the Surinam trade”.

„The map is drawn, colored, and lettered by hand upon a sheet of vellum of irregular size ¹⁾. The map does not seem to me to have any political implications, though the coincidence of its date, 1667, with the date of the Treaty of Breda seems to suggest that it was made with the current discussion in view. It could have been done for the information of the Lords of Trade or some other committee concerned with colonial matters or with the negotiation of the treaty. On the other hand, it has the appearance of a good many maps of the period drawn for the information of mariners and of those trading to the colonies. The marking of the fathoms and of the channel entering the Surinam River and the location of the various English plantations throughout the colony seem to suggest that purpose behind the map”.

Ter vergelijking met de thans gereproduceerde kaart van 1667 moge gewezen worden op een gedeelte van een kaart uit 1671 dat zich in de collectie van het Algemeen Rijksarchief bevond. Het origineel is verbrand op de Parijse tentoonstelling 1931. Achter op de foto-copie aanwezig in de Centrale Boekerij van het Koninklijk Instituut voor de Tropen (nr. Suriname 729) staat getypt: „Caerte ofte Vertooninge van de Rivieren van Suriname en Commewijne met verscheide creken uyt deselve spruytende, als Para, Surinoo en Cottica ende ander meer, gelijk die nu tegenwoordich bewoont werden. Anno 1671. Algemeen Rijksarchief nr. 1666”.

Dit stuk toont enkele der zelfde namen van plantageeigenaren als op de kaart van 1667; bij sommige staat de oude naam en daarachter: nu...

Op deze kaart (foto) van 1671 staat Joodse Synagogn ongeveer op de plek waar de Engelse een dubbel huis tekent met het bijschrift „Jews”. Volgens het *Essai historique* is een kleine synagoge in 1672 gebouwd (de grote op een andere plaats in 1685). OUDSCHANS DENTZ, *De kolonisatie van de Portugeesch Joodsche natie in Suriname en de geschiedenis van de Joden-Savanne*, Amsterdam 1927, p. 13, wees er reeds op dat de eerste synagoge gebouwd moet zijn tussen 1665 en 1671.

Voorts zijn voor vergelijking van belang de kaart uit 1686 gereproduceerd bij het artikel van KNAPPERT, „De Labadisten in Suriname” (*W.I. Gids* 8, 1926, tegenover p. 208) en de kaart in HERLEIN, *Beschrijvinge van de volk-plantinge Zuriname*, Leeuwarden, 1718, tegenover p. 1, door A. MAARS vervaardigd.

Men lette er op dat Braampunt op de kaart van 1667 Byams pointe heet ¹⁾, kennelijk naar de Engelse gouverneur die van 1654 tot de overgave in de kolonie van Willoughby het bewind voerde. Het *Essai historique* (in vertaling: *Geschiedenis der kolonie van Suriname*, 1791, p. 47) vermeldt dat deze plek Parhams-Punt of Kaap Willoughby van Parham werd genoemd, „waarvan men daarna, door verbasteringe, heeft gemaakt Brampunt”. Het gedeelte van de kaart van 1671 mist de kust en de riviermond. Op de kaart in HERLEIN komt Brams Punt voor, op die van DE LAVAUX is geen naam vermeld bij deze plek.

In *Cultureel Indië* 1946 p. 43 verscheen een artikel van FRED. OUDSCHANS DENTZ „Capitulatie en bevrijding van Suriname in de 17de, 18de en 19de eeuw”. Hierin komt als afb. 4 een reproductie voor van een gezicht op Braampunt, vlak boven de beschrijving van het eskader van vice-admiraal VAN BRAAM dat eind 1815 naar Suriname voer in verband met de overneming van het gezag door de Nederlanders van de Engelsen. De door de auteur waarschijnlijk ongewilde suggestie die van deze „opmaak” uitgaat, als zou Braampunt naar VAN BRAAM heten, wordt voldoende ontzenuwd door de oude kaarten.

Een ander voorbeeld van naamsverbastering vinden we op deze kaarten ten opzichte van de Mott-kreek. Bij de Engelsen heet deze in 1667 Mud-Creeke; de Labadisten noemen hem in 1686 Mott-cr.; HERLEIN (MAARS) zet bij het water Cottera Stroom en bij een huis aan de oever Mot.

¹⁾ Volgens de foto heeft het origineel een trapezium-vorm, waarvan de basis ongeveer 60 cm breed is en de hoogte $\pm 63,5$ cm ($23\frac{3}{4} \times 25$ inch)

²⁾ Zie *Purple passage*, p. 83

o Penemica	46 Stark	90 Masey
x Leekes	47 Smith	91 Carpenter
1 Tom Apatibo	48 Wembleton	92 Minnicks
2 Merimato	49 Forrest	93 Clerke
3 Meruimo	b Funck Tree	94 Nasserer
4 Orutobere	50 Otuma	95 Gavy
5 Hunter	51 Pacomca (?)	96 Desijlra (sic
6 Read	52 Cowaco	f Black Creeke
Brecton Creeke	53 Carchebo	97 Ely
7 Oxenbrigh	54-61 Westrope	98 Jews
8 Rimo	55 Symmons	99 Fines
9 Lerms	56 Hart	100 D. Casseres
10 Amatembo	57 Curtis	101 Nunes
11 Oronomobbo	58 Williams	102 Chace
12 Comerilho	59 Maxwell	103 Griffin
13 Ja[bo] (?)	60 Straunge	104 zie 38
14 Armatam = (bo?)	61 zie 54	105 Peirson
15 Supemica	62 Titus	106 Browne
16 Inica	63 Vrpith	107 Hibbart
17 Pucabetre	c Houghton hill	108 Defanseca
18 Putaga	64 Burdon - Gewa-	109 Millard
19 Tabeta	non (?)	110 Mesa
20 Tobago	65 Render	111 Pereira
21 Ponama	d Armadille hill	112 Peirson
22 Opegetanda	e Kirtion Creeke	113 Thurston
23 Egerton	66 Delaware	114 Holland
24 House	67 Scotsmen	115 Bligh
a Monereca	68 Colison	116 Kingsland
25 Cuit	69 Raudon	117 Region
26 Price	70 Limbry	118 }
27 Newington	71 Story	119 } Toorarica
28 Bride	72 Lambert	120 } the towne
29 Hollis	73 Slade	121 }
30 Marawaribo	77 Perry	122 Stantor
Indian Towne	75 Sanford	123 Ropamica
31 Indians Yambo	Sr. Rob. Harley	124 Eggron
32 Laila	76 Mushart	125 Washington
33 Windall	77 Lee	126 ———
34 Pramario	78 Adamson	127 Parker
Indians	79 Smith	128 Cumingha
35 Packawara	80 Gaudre	129 Clayton
36 Onaracabe	81 Manton and Nor-	130 Watkins
37 Japea	ris	131 Dullen
38-104 LtGen. Byam	82 Dodd	132 Fennell
39 Otapei	83 English	g Red Rock
40 Waapperre	84 Parrham hill	133 Lark
41 Bruning	85 Hargrove	134 Creeke
42 Hutton	86 Hargrove	135 Leech
43 Finch	87 Scattergood	136 Gray
44 Allen	88 Minnicks	137 Colvill
45 Sergeant	89 Rous	138 Banister

139 Noelia (?)	161 Hunt	k Flatts
140 Thorne	162 Martin	l y ^e Windward
141 Stalworthy	163 Pilgrim	Chanell
142 Gaude	164 Humphries	m ancle
143 Walke	165 Elsing	n Brakers
144 Barre (?)	166 Darnell	o y ^e medle Ground
145 Samon	167 Wason	p Leward Channell
146 Shettleworth	168 Davies	q Leward bay
147 Champion	169 Noelia wharfe	r Devels point
148 Byam	170 Bruming	s Il. p.(?)
149 Frauno	171 Render	t The sea coast is
150 Gauet	172 Wyatt	all drownded
151 Rowllins	h y ^e Fort	land noe Goeing
152 Rediforde	173 Ranier	ashore Bewe y
153-154 Hooton	174 Whood	River of Sarra-
155 Samon	175 Clark	nam and y River
156 Gies	176 Hootiman	of Surramica
157 Smith	i Tygers hoole	u The Sea Coast to
158 Atkinson	177 Blank	windward of Sur-
159 Denton	178 ———	rinam River
160 Heath	j Red Bancke	

SUMMARY

The well-known American author EMILY HAHN (= Mrs. CHARLES BOXER) has written a biographical novel on the equally famous seventeenth century English playwright APHRA BEHN. The few facts known about the life of APHRA BEHN and, especially the question whether her short story *Oroonoko, or the royal slave* may possibly have been based on personal experience in Surinam, have given rise to many controversies. Dutch historians (BENJAMINS and MENKMAN) have written on this subject in *De West-Indische Gids* (see note 3 on p. 143).

After a short survey of the contents of Miss HAHN's novel her own remarks on the material she used are published (p. 147-149). A 1667 map of Surinam which Miss HAHN equally used is reproduced with the consent of the John Carter Brown Library, Providence, Rhode Island. For details about the original map see p. 150. The plantation names and other inscriptions have been transcribed in the list on p. 152-153.